

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 217/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, advokátska kancelária, Štefánikova 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 26 CoE 2/2017 a jeho uznesením z 30. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., prijíma na ďalšie konanie.

2. O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 2/2017-229 z 30. januára 2018 do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2018 osobne do podateľne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 CoE 2/2017 a jeho uznesením z 30. januára 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. Rsp V-76/2014 zo 6. mája 2016 v spojení s opravným uznesením z 31. mája 2016 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „oprávnená“), sumu 1 755 898,45 € s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne.

Na podklade rozhodcovského rozsudku vedie oprávnená proti sťažovateľke ako povinnej exekúciu pred Exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. Pavla Šajáneka (ďalej len „exekútor“), a to pod sp. zn. EX 999/2016, resp. na Okresnom súde Senica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 Er 429/2016.

Dňa 7. júna 2016, t. j. v zákonnej lehote, ako aj pred uplynutím lehoty na podanie námietok proti exekúcii, podala sťažovateľka na Okresnom súde Bratislava V žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku spolu s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti. Konanie o žalobe sa vedie pod sp. zn. 21 Cr 10/2016.

Dňa 17. júna 2016 podala sťažovateľka návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 z dôvodu, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 429/2016 z 11. augusta 2016 bol povolený odklad exekúcie.

Uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017-229 z 30. januára 2018 bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie bol zamietnutý.

Uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 21 Cr 10/2016 z 28. júla 2016 bol povolený odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri kreovaní

rozhodcovského senátu nebol senát, ktorý v konaní rozhodol, ustanovený v súlade so štatútom rozhodcovského súdu a so zákonom.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoR 4/2016-235 z 31. januára 2017 bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava V zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Sťažnosť smeruje výhradne proti uzneseniu krajského súdu, pretože porušenie základných práv sťažovateľky bolo spôsobené výlučne arbitrárnym posúdením otázky povinnosti okresného súdu odložiť exekúciu podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd svojvoľne interpretoval ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a tým porušil práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa tohto ustanovenia „Súd povolí odklad exekúcie, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia zamietne, po právoplatnosti rozhodnutia sa v exekúcii pokračuje. Ak súd žalobe vyhovie a rozhodcovské rozhodnutie zruší, súd exekúciu podľa tohto zákona zastaví.“

Krajský súd sa nemýlil v tom, že súdy nie sú viazané len doslovným znením zákonnej normy. Ďalej však už nesprávne a reštriktívne vyložil toto ustanovenie tak, že odklad exekúcie pripustil len v prípade, že sa vedie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak proti takémuto rozsudku podá povinný žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vylúčil tým možnosť odkladu exekúcie v prípade, že je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Podľa názoru sťažovateľky výklad ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý si osvojil krajský súd, vykazuje znaky svojvôle, pretože nerešpektuje jednoznačnú kogentnú normu.

Z úlohy súdov ako ochrancov zákonnosti (čl. 144 ods. 1 ústavy) vyplýva, že súdy sú viazané znením zákonnej normy. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že od doslovného znenia zákona sa môže súd odchýliť vtedy, ak si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákona. Odklon od doslovného znenia zákona je teda skôr výnimkou ako pravidlom.

Znamená to, že krajský súd mal v prvom rade skúmať, či je možná taká interpretácia ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorá by bola v súlade s jeho jazykovým znením pri súčasnom rešpektovaní účelu, systematickej súvislosti zákona a ústavy. Takýto postup pri aplikácii práva najviac zodpovedá požiadavke právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 ústavy.

Len v prípade, že výklad podľa jazykového znenia zákona vedie k záverom, ktoré sú v rozpore s účelom, systematickou súvislosťou zákona alebo s ústavou, bol by prípustný odklon od doslovného jazykového znenia. Typicky ide o prípady, keď jazykové znenie zákona je nejednoznačné, resp. pripúšťa viaceré výklady (jeden v rozpore s účelom, systematickou súvislosťou zákona alebo s ústavou a iný v súlade s nimi).

Iná je však situácia, keď je jazykové znenie jasné (nepripúšťa viaceré výklady), no je v rozpore s ústavou. Vtedy nie je možné hovoriť o tom, že všeobecný súd len „vykladá“ zákon, ak sa odkláňa od jasného jazykového znenia. Požiadavka ústavnosti si totiž vyžaduje vylúčenie aplikácie nesúladného zákona alebo jeho časti. Prostriedkom na vylúčenie nesúladného zákona je prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku s tým, že všeobecný súd je povinný podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade zákona s ústavou. Pokiaľ teda všeobecný súd dospeje k záveru, že zákon nie je v súlade s ústavou, nemôže sám rozhodnúť o vylúčení aplikácie nesúladného zákona pre rozpor s ústavou. Jedine v prípade, že ústavný súd nemá právomoc konať (napr. z dôvodu, že zákon, ktorý sa má aplikovať, bol zrušený), môže všeobecný súd sám posudzovať súlad zákona s ústavou a prípadne vylúčiť aplikáciu nesúladného zákona.

Krajský súd nevykladal ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ale rozhodol v rozpore s jeho jazykovým znením. Slovné

spojenie „žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku“ nie je možné stotožniť so slovným spojením „žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“. Rovnako nie je možné stotožniť napr. pojem „rozhodnutie“ s pojmom „rozsudok“ a vylúčiť tým iné formy rozhodnutia. Zvlášť to nie je možné v prípade, ak Exekučný poriadok na viacerých miestach používa osobitné označenie pre rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (napr. v § 44 ods. 3 „rozhodcovské rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom spore“, v § 48 ods. 2 „rozhodcovské rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“, v § 243d „rozhodcovské rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu“ s odkazom na zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom a rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“]). Z toho jednoznačne vyplýva, že tam, kde zákonodarca chcel, aby sa príslušné ustanovenie Exekučného poriadku vzťahovalo len na rozhodcovské rozhodnutia vydané v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, výslovne takéto obmedzenie uviedol. Preto právnomu názoru sťažovateľky svedčí popri gramatickom aj systematický a logický výklad ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

Interpretáciou súd zisťuje, čo je právom, interpretácia teda nové právo nevytvára. Inými slovami, interpretáciou nemôže všeobecný súd dopĺňať alebo meniť zákonnú normu, a to ani v prípade, že by si to vyžadovala ochrana subjektívnych ústavných práv a slobôd jednotlivca.

Ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 je možné vykladať podľa jeho jazykového znenia a pri zachovaní ústavnosti, účelu a systematickej súvislosti takto:

a) Žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa môže povinný domôcť zrušenia exekučného titulu, čo je dôvod na zastavenie exekúcie, a to bez ohľadu na to, či ide o rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo v rozhodcovskom konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní.

b) Konanie, v ktorom sa preskúmava rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom (bez ohľadu na to, či ide o rozhodcovské rozhodnutie, rozhodnutie súdu alebo rozhodnutie iného

orgánu), je obvykle dôvodom na odklad exekúcie, pretože je možné očakávať zrušenie exekučného titulu.

c) Preto je plne v súlade s účelom a zmyslom odkladu exekúcie, pokiaľ podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je dôvodom na odklad exekúcie.

d) Takýto výklad je aj v súlade so systematickým usporiadaním ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. marca 2017. Podľa druhej a tretej vety tohto ustanovenia v prípade zamietnutia žaloby o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia súd v exekúcii pokračuje a v prípade zrušenia rozhodcovského rozhodnutia súd exekúciu zastaví. Druhú a tretiu vetu tak isto nemožno limitovať len na spotrebiteľské rozhodcovské rozhodnutie. Tie isté pravidlá predsa musia platiť aj na rozhodcovské rozhodnutie vydané podľa zákona o rozhodcovskom konaní.

Napokon, výklad krajského súdu by znamenal, že pokiaľ by povinný podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného podľa zákona o rozhodcovskom konaní, hoci išlo o spotrebiteľský spor, nebol by to dôvod na odklad exekúcie. Krajský súd tým odmietol skúmať, či účelom ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nebolo práve to, aby odklad exekúcie bol prípustný napríklad aj pre takéto prípady, kedy spotrebiteľský spor bol rozhodnutý ešte pred účinnosťou zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Práve preto výklad, podľa ktorého súd povolí odklad exekúcie, ak je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bez ohľadu na to, podľa ktorého predpisu bolo rozhodcovské konanie vedené, je v súlade s účelom a zmyslom ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Nebol teda dôvod odkloniť sa od jednoznačného jazykového znenia tohto ustanovenia.

Svojvoľný výklad ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý podal krajský súd, mal za následok, že sťažovateľke bola odopretá ochrana v podobe odkladu exekúcie počas konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Tým došlo k zásahu do jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru.

Tieto sťažovateľkine práva boli ďalej porušené tým, že krajský súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či nie je daný dôvod na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného

poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, podľa ktorého „Aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57)“. Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 súd exekúciu zastaví, ak „rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným“.

Krajský súd mal existenciu tohto dôvodu na odklad exekúcie skúmať ex offo, aj bez návrhu sťažovateľky, ktorá v návrhu na odklad exekúcie výslovne uviedla, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čo je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (popri už spomínanom dôvode podľa § 56 ods. 5). Preto krajskému súdu nič nebránilo, aby podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku subsumoval pod dôvod odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Pokiaľ krajský súd tak neurobil (hoci to sťažovateľka nenavrchovala, keďže vychádzala z jednoznačného znenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017), odmietol tým vykonávať svoju právomoc v exekučnom konaní a porušil zákaz denegationis iustitiae.

Skutočnosť, že krajský súd vôbec neposudzoval otázku, či podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, je zrejmá z odôvodnenia uznesenia, ktoré neobsahuje o tom žiadnu zmienku. Svojvoľným postupom krajského súdu tak došlo k odňatiu procesných práv sťažovateľky v exekučnom konaní.

Zároveň podľa sťažovateľky došlo aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

2.1 Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa vlastníť majetok a na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. januára 2018, zp. zn. 26CoE/2/2017 porušené boli.“

II. Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. januára 2018, sp. zn. 26CoE/2/2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo vyčíslenej výške, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný uhradiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

2.2 Napokon sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018.

II.

3. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava V č. k. 21 Cr 10/2016-150 z 28. júla 2016 vyplýva, že ním bola odložená vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu sp. zn. Rsp V-76/2014 zo 6. mája 2016 až do právoplatného skončenia konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

4. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoR 4/2016-235 z 31. januára 2017 vyplýva, že ním bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 21 Cr 10/2016-150 z 28. júla 2016 a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

5. Z uznesenia okresného súdu č. k. 5 Er 429/2016-171 z 11. augusta 2016 vyplýva, že ním bol povolený odklad exekúcie na dobu do právoplatného skončenia konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. Rsp V-76/2014 zo 6. mája 2016. Podľa názoru okresného súdu vzhľadom na ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 bolo potrebné návrhu sťažovateľky ako povinnej vyhovieť a odklad exekúcie povoliť, pretože bolo preukázané, že sťažovateľka 7. júna 2016, teda ešte pred uplynutím lehoty na podanie námietok proti exekúcii, podala na Okresnom súde Bratislava V žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku tvoriaceho podklad tohto exekučného konania.

6. Z uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017-229 z 30. januára 2018 doručeného právnenému zástupcovi sťažovateľky 19. februára 2018 vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 5 Er 429/2016-171 z 11. augusta 2016 sa mení tak, že návrh

sťažovateľky na odklad exekúcie sa zamieta. Podľa názoru krajského súdu so sťažovateľkou možno súhlasiť v tom, že ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nerozlišuje medzi rozhodcovským konaním podľa zákona o rozhodcovskom konaní a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Podľa konštantnej judikatúry vyšších súdov však súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov. Samozrejme sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôli (arbitrárnosti) a interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 72/2010). Ani v danej veci nemožno teda vystačiť len s doslovným textom zákona, ale je potrebné interpretovať ho najmä s ohľadom na systematickú súvislosť a účel, ktorý sa ním sleduje. Ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 viazalo odklad exekúcie len na samotnú okolnosť, že povinný podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Súvislosť medzi lehotou na podanie námietok a podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku však Exekučný poriadok predpokladá len v ustanovení § 48 ods. 2, podľa ktorého exekútor poverený vykonaním exekúcie v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Táto úprava nadväzuje na ustanovenie § 46 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa ktorého môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku (vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) podať aj v exekúcii za podmienok Exekučného poriadku. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že len v prípade spotrebiteľského rozhodcovského konania je možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku viazaná na lehotu na podanie námietok proti exekúcii. Naopak, v iných rozhodcovských konaniach (podľa zákona o rozhodcovskom konaní) je lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku viazaná výlučne na doručenie rozhodcovského rozsudku, resp. jeho opravy (§ 41 zákona o rozhodcovskom konaní). Výklad ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 zastávaný okresným súdom

a sťažovateľkou tak nezohľadňuje túto systematickú súvislosť s inými ustanoveniami Exekučného poriadku a ďalších zákonov. Ak by sa ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 malo skutočne vzťahovať na všetky rozhodcovské konania, viedlo by to k nepredvídateľným a úplne arbitrárnym následkom. Predovšetkým by to malo znamenať, že súd by bol povinný odložiť exekúciu len na základe toho, že povinný podal žalobu v lehote na podanie námietok, a to bez ohľadu na to, či mu ešte plynula lehota podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd by bol teda povinný odložiť exekúciu aj na základe žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá by bola zjavne oneskorená (po lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 41 zákona o rozhodcovskom konaní), ale bola by podaná v lehote na podanie námietok. Aj pri racionálnom výklade by to však viedlo k tomu, že výhoda ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 by bola závislá na náhode, či exekútor stihne doručiť upovedomenie o začatí exekúcie tak, aby sa 14-dňová lehota na podanie námietok (§ 50 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017) kryla so záverom 60-dňovej lehoty podľa ustanovenia § 41 zákona o rozhodcovskom konaní. Táto okolnosť (dátum doručenia upovedomenia) je pritom povinným neovplyvniteľná, v dôsledku čoho by možnosť odkladu exekúcie podľa ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 bola pre povinného dostupná podľa úplne náhodných kritérií. Účelom tohto ustanovenia pritom celkom zjavne nebolo poskytnúť ochranu povinnému v závislosti od náhodného kritéria, či „stihne“ podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote podľa ustanovenia § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a zároveň podľa ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Naopak, zo súvislostí možno spoľahlivo usudzovať, že cieľom bolo poskytnutie zvýšenej ochrany práve v súvislosti so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý výslovne viaže možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na lehotu na podanie námietok. V danej veci sa exekúcia vykonáva na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný podľa zákona o rozhodcovskom konaní (ide o spor dvoch podnikateľov z obchodnej činnosti), nie v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Odklad exekúcie podľa ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 tak nie je dôvodný, čo oprávnená opodstatnene uplatnila v odvolaní.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že táto spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a v § 50 zákona o ústavnom súde, pričom zároveň nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie (bod 1 výroku uznesenia).

10. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

11. V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017-229 z 30. januára 2018 (bod 2 výroku uznesenia).

12. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018